

Aan alle leraren, ander onderwijspersoneel en ouders die zich laten leiden door angst.

Nog voordat de heren Rutte en de Jonge opnieuw op nationale televisie hun act zullen opvoeren om het angst narratief voor te zetten schrijf ik alvast deze brief. Ergens in de afgelopen 11 maanden zijn wij namelijk collectief iets verloren, en ik en velen met mij proberen dat met de grootste moeite terug te vinden. Ik heb het over het gezonde verstand, waar wij allemaal mee geboren worden en altijd ergens in ons aanwezig is. Waar we begonnen met een lichte sluierbewolking die daar overheen trok in maart, veranderde dit naarmate de tijd vorderde in een dichte mist zonder perspectief. De navigatie gaven we uit handen aan mensen die het verste weg staan van de dagelijkse realiteit waar de 'gewone mens' mee te kampen heeft. De bestemming is ons allen onbekend, toch laten we ons de weg wijzen door mensen die we normaal gesproken nooit zomaar zouden vertrouwen. Met reden.

Iedereen die na 1945 geboren weet hoe het is om in vrijheid te kunnen leven. We hebben allemaal een jeugd gehad waar we in alle vrijheid konden opgroeien en ons konden ontwikkelen. In alle vrijheid konden we naar school. In alle vrijheid konden we met vriendjes en vriendinnetjes spelen. In alle vrijheid konden wij elkaar knuffelen en aanraken. In alle vrijheid konden we stoeien. In alle vrijheid konden we elkaars gezichtsuitdrukkingen zien wat van essentieel belang is in de sociale interactie met elkaar. In alle vrijheid konden wij bij opa en oma langsgaan om daar in de watten gelegd te worden. In alle vrijheid konden wij leven. Al deze vrijheid die jijzelf hebt genoten in de belangrijkste jaren van je leven, de jaren dat je jezelf vormde tot diegene die jij nu bent, ontnem jij nu onze kinderen. Je ontnemt alle opgroeiende kinderen alles wat jijzelf wel hebt gehad. Waarom doe je dat? Heb je jezelf dat nou werkelijk wel eens serieus afgevraagd in de afgelopen maanden? Durf je dat?

Je legt de schuld van dat waar jij je aan moet houden neer bij politici. Je houdt jezelf voor dat zij het vast wel het beste zullen weten omdat zij geadviseerd worden door experts. Je hebt geen moment tijd gestoken in dat wat andere experts ons proberen te zeggen. Dat onze kinderen waar jij zegt het beste mee voor te hebben hier enorme schade door oplopen. Pubers wordt het verboden om sociaal met elkaar om te gaan, ze moeten afstand houden terwijl alles in hun schreeuwt om aandacht van de ander. Ze worden achtervolgd door politie en krijgen boetes, terwijl ze zich eigenlijk gewoon natuurlijk en normaal gedragen. Kleine kinderen kunnen niet meer naar school terwijl dat het liefste is wat ze doen, lekker spelen met elkaar, luisteren naar die lieve juffrouw of meester. Opa en Oma doen ineens gek, want die mensen op tv zeggen dat het gevaarlijk is als je in de buurt komt. Notabene in reclames wordt hen een schuldgevoel aangepraat dat als ze zich niet aan die asociale maatregelen houden, opa of oma wel eens een slachtoffer kan worden. Die onmenselijke maatregelen die nog nooit in de geschiedenis van de mensheid zijn voorgekomen, zelfs niet in de meest extreme regimes: een verbod op aanraking en nabijheid. In de winkels en zelf op straat zien ze mensen lopen zonder gezichtsuitdrukking,

alleen starende ogen, vaak leeg en angstig omdat een niet werkend mondkapje alles verhult. Hoe moet het voelen om nu een kind te zijn? Heb je daar wel eens bij stil gestaan?

Als je een jaar terug gaat in de tijd en ik jou op dat moment zou vertellen dat jij een jaar later akkoord bent gegaan met al deze schadelijke zaken die een enorme invloed gaan hebben op de rest van het leven van onze kinderen, dan had je mij voor gek verklaard. En nu verklaar je mij waarschijnlijk voor gek dat ik durf te twijfelen aan alles wat er nu gaande is. Als je mij gek vindt is dat prima, het verandert alleen de feiten niet dat we de toekomst aan het vernaggen zijn omdat wij zijn gestopt met leven omdat we bang zijn voor de dood. Onze kinderen zijn pas net begonnen met leven, en moeten dus ook nu al stilstaan bij de dood. Hoe kunnen wij dit hen aandoen? Hoe kunnen wij het accepteren dat een klein groepje mensen met macht hier straal overheen stapt, wetende dat wij jonge levens beschadigen voor het leven?

Ik heb vragen aan jullie, maar ik krijg de antwoorden niet. De antwoorden die ik krijg zijn geen antwoorden maar afschuivingen. Je schuift de verantwoordelijkheid af op het feit dat het van hogerhand verplicht wordt dat jij iets moet doen, of je er achter staat of niet. Dat betekent onderaan de streep nog steeds dat jij degene bent die het doet, en niemand anders. Wij zijn allemaal verantwoordelijk voor onze eigen daden, ook als die daden voortkomen uit iets wat een ander ons verplicht, of ons toe gedwongen heeft. Afschuiven is laf en ontslaat je niet van deze verantwoordelijkheid en medeplichtigheid.

Nog eenmaal de feiten die terug te vinden zijn bij alle officiële instituten waar we steeds naar luisteren. De mortaliteit van dat wat ze covid-19 noemen is 0.23%. Voor mensen onder de 70 is dat zelfs 0.05%. Ja die percentages zijn mensenlevens, maar dat zijn mensenlevens van mensen die geleefd hebben. De uitzonderingen laten we daar waar ze horen, uitzonderingen. Dat in tegenstelling tot de media, die juist de uitzonderingen neerzetten als de regel, en de mensen die zich nu door hun tunnelvisie en opgelegde verantwoordelijkheid zo belangrijk voelen. Er bestaat zoiets als 'expert blindness', wat betekent dat mensen die gespecialiseerd zijn op een bepaald gebied zich enkel en alleen focussen op dat specifieke gebied waardoor de rest voor hen geen enkele waarde heeft. Dat is niet perse moedwillig, maar dat maakt het niet minder gevaarlijk. Waarom we het niet omdraaien is voor mij een teken van de tijd, dat geeft namelijk een positief en eerlijk perspectief: 99,77% van de mensen overleeft covid-19. Onder de 70 jaar is dat 99,95% van de mensen. Jij als leraar, onderwijsmedewerker of ouder hebt helemaal niets te vrezen. Niets. Waarom doe je onze kinderen dit dan aan, waarom verzet je je hier niet tegen?

De salami tactiek is wat onze overheid al 10 maanden gebruikt om ons te kneden tot wat we nu zijn, een volgzaam kudde die vrijwel geen weerstand biedt. In plaats van in één keer de hele worst door onze strot te douwen, hebben ze het in plakjes gedaan. Uiteindelijk zit alsnog bijna de hele worst erin, ze hebben het je alleen psychisch wat makkelijker gemaakt. Ze pakken 3 koekjes

af en je krijgt een halve terug omdat je uiteindelijk toch honger krijgt. Pak weer 3 koekjes af en wacht weer net zolang tot de honger groot genoeg is want die halve is beter dan niets. Bij de eerste lockdown was iedereen nog tegen mondkapjes en het verplichten van afstand tussen middelbare school leerlingen, inmiddels zijn veel leraren doodsbang dat er een leerling in de buurt komt zonder mondkapje, en dat terwijl de wetenschap hierin duidelijk is: het werkt niet, het is schijnveiligheid en kan zelfs averechts werken. Enig idee hoe het voor een leerling moet zijn als de leraar bang is voor hem of haar?

Ik schrijf deze brief omdat er sprake is van testen op de basisschool en zelfs mondkapjes en afstand tussen leerlingen van groep 7 en 8. We weten niet zeker of dit gaat gebeuren maar omdat dezelfde handelswijze in de media steeds terugkomt, het voorkneden van een nieuwe maatregel om de discussie te kunnen sturen, kunnen we erop wachten dat ook deze extreme buitenproportionele maatregel binnen afzienbare tijd een feit zal zijn. Dat halve koekje snakken mensen namelijk zo naar dat ze het maar accepteren. De honger is te groot.

Ik als ouder en als mens met moreel besef, zal op geen enkele manier mijn goedkeuring geven voor deze psychische mishandeling van jonge kinderen. Er worden grenzen overgegaan die nooit eerder op zo'n enorme schaal vertoond zijn. Mijn kinderen, onze kinderen, zijn geen gevoelloze robots die keer op keer moeten gaan bewijzen dat ze 'in orde zijn' en eerst goedkeuring moeten krijgen om naar school te mogen gaan middels een test, om vervolgens continu in angst te moeten zitten dat ze mogelijk 'ziek' worden en weer niet naar school mogen. Het is te ziek voor woorden dit, en iemand die het goedkeurt dat dit onze kinderen aangedaan wordt is niet goed bij z'n hoofd. Ik geef dus geen toestemming voor deze mishandeling, want dat is wat het is, en daar ga ik geen doekjes meer om winden.

Ik denk dat het hoog tijd wordt dat mensen die daadwerkelijk om kinderen geven en om de toekomst, want dat zijn zij, gezamenlijk nu een streep trekken en openlijk zeggen: tot hier en niet verder. Onze kinderen worden de dupe van een collectieve angstpsychose, gevoed door een overheid, die ons in een gezondheidsgevangenis heeft geplaatst. Waar je niet onschuldig bent tot schuld is bewezen, maar schuldig bent tot onschuld is bewezen. De omgekeerde wereld, een dystopische wereld. En ik zeg: nu komt je aan mijn kinderen, tot hier en niet verder, nu moet je langs mij. Ik hoop dat jij dat ook doet.